

Neměl ve zvyku klást otázky. Ani sobě, ani komukoli jinému. Často přitakal, jen občas řekl ne, ale vlastně nikdy se neptal, kde nebo kdy ani proč anebo jak. Přitom v dětství určitě zvědavý byl, jako každý; postupně ale došel k tomu, že poznat věci do hloubky je zbytečné, když je stejně nemůžeme změnit. Jeho myšlenky se vyhladily jako balvany čnící nad hladinou na dolním toku řeky, a stejně tak odolávaly lenosti, skleslosti či netečnosti – podobně rybář držel na uzdě i emoce, které by ho zaručeně připravily o všechnu energii ještě víc než proud, co pomalu ohlodává drolivé břehy Kasagawy.

Kacuró se nikdy nepídil po věštách, nepotřeboval vědět, zda právě tahle či jiná noc bude příhodná pro lov kaprů: ryby se buď ukážou, anebo ne, a hotovo. Zbarvení a tvar měsíce má možná vliv na náladu žen, ale určitě nepodmiňuje výskyt ryb v horním a dolním toku řeky, tedy nad a pod jezerem Šuzendži.

Ani Mijuki na věštby nedala, i když za ní přišli mlsní mniši a tvrdili, že její cestě hrozí špatná znamení a že prý by vše mohla napravit, kdyby si od nich vzala hedvábné váčky skrývající konopné pásky s kaligraficky vyvedenými názvy svatyň, jež bude míjet na své dlouhé pouti až k rybníkům chrámu Heiankjó. Podle nich ten mocný talisman bude účinný na cestu tam i zpět. Mijuki za něj zaplatí jen pár lahví černého saké a rýžové koláčky *moči* plněné soleným masem sekavce a s bohatou oblohou z hlívy, pověstné tím, že prodlužuje život.